

Alf-Eivind Koichi Fujita Steen (18 år)

Ungdommens tale under Wergelandfesten 17. juni 2023

«Jeg starter med å spille melodien til *Nils Justesen* [på trompet]»

Dette var melodien til diktet *Nils Justesen* skrevet av Henrik Wergeland. Diktet sammenligner Norge som har mistet kontrollen over land som bl.a. Grønland, Island og Færøyene, med en ørn som er plukket for dens fjær eller en løve som har mistet sin svans. Videre hadde det kanskje vært naturlig med et opphissende budskap som oppfordret oss til å stå opp og kjempe for det som en gang tilhørte oss. Men Wergeland konkluderer med denne strofen:

«Ja Kornaxet er de deilige Fjer / som løfte dig atter, du Ørn!
Da blikker du ned paa Frihed og Fred, / paa glade og mætte Børn.»

Han mener at istedenfor å vende blikket utover på det som en gang var vårt, burde vi heller se innover på vår egen jord, det er kornakset som dyrkes på norsk jord som vil være fjærene på ørnen og halen på løven. Slik vil ørnen endelig kunne se ned på sine mette barn.

Jeg mener diktet om Nils Justesen sier at et samfunn som fokuserer på å skape gode forhold for barn, blir et fredelig samfunn.

Akkurat samme tankegang kan vi finne i *Terje Vigen* av Ibsen: «'nej, den som frelste, da værst det kneb, det var nok den lille der!'. Eller Nordahl Grieg sitt kjente dikt *Til ungdommen*, vi må handle «som om vi bar et barn varsomt på armen». Alle bygger på denne fredsvisjonen om at barna er vårt håp og vår fremtid. Vi må dyrke menneskeverd, kanskje spesielt i form av tilgivelse.

Ingeborg Refling Hagen jobbet med å gjøre oss bevisste på hva slags handlinger vi utførte som var drevet av hat, spesielt gjennom sitt fredsarbeid i krigens kjølvann og kampen mot dødsstraff. Det å kunne stå imot dødsstraff overfor landssvikere, vel vitende om hvor upopulært det var, krever en beundringsverdig evne til å tilgi. Hun var nok inspirert av Ibsens *Terje Vigen*, og Nils Justesens fokus på barn. Hun hadde lært av disse dikterne at å arbeide for å glede barn skaper fred. Kanskje det var derfor hun startet Suttung-bevegelsen etter krigen..

For fokuset på barn og fremtid er synlig i suttung- bevegelsen som jeg har vært så heldig å være en del av. Gjennom den har jeg hatt muligheten til å gå på barne- og ungdomsleirer, bestige fjell, og bade sammen med den nakne keiseren, Terje Vigen og Øllegård frøken jeg var så heldig å dele scenen med. Jeg har lært å finne gleden i og leve meg inn i historier og fortellinger. Det noen kanskje ville sett på som kjedelig norsk pensum på videregående, har jeg spilt på scenen på Jønnbu.

Det å kunne opptre foran folk, spille skuespill, musikk og holde taler er også noe leirene har lært meg å like. Ikke tenk at hver feil på scenen er verdens ende, det å kunne gå videre fra og tilgi seg selv for flau øyeblikk på scenen, på volleyballbanen eller i storbandet handler også om medmenneskelighet. Hva er viktigere enn å kunne tilgi og akseptere det man selv er? I diktet «Blodet» fra diktsamlingen *Jødinden* utforsker Wergeland nettopp dette. Den uskyldige åpenbaringen om at man selv også har rødfarget blod; uansett ulikheter er vi alle i bunn og grunn mennesker. Det er menneskelig å gjøre feil, man må bare riste av seg alle flauser og stole på at dine medmennesker fortsetter å være glad i deg og akseptere deg for den du er. Det er DET som er medmenneskelighet og det grunnleggende budskapet jeg tror Ingeborg ville spre med suttung-bevegelsen blant barn og unge.

Istedenfor å tenke negative tanker om alt det man ikke klarte, så må vi også klare å dyrke vår egen Nils Justesen. Være oppmerksom på våre gode sider, og dyrke vår egen åker av god samvittighet.

Gratulerer med dagen, og tusen takk, Henrik, for alle tankevekkende ord.